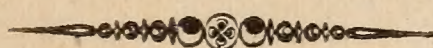
PT 8162
.Z4

Fritze Larsen

Zuleimas Flugt,

en Fortælling.

Zuleimas Flugt.



En Fortælling

af

Fr. Paludan-Müller.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Universitets-Boghandler C. A. Reitzel.

Trykt hos Bianco Luno & Schneider.

1835.

PT8162
.Z4



1967 C
27 Ap 61

Første Sang.

Let hæves Nattens lange Slør,
Og Mørket svinder hen og døer,
Og Himmelbuens dunkle Dragt
Har tabt sin stjernerige Pragt;
Nu vaagner stille, fyldt med Duft,
Den første friske Morgenluft,
Som streifer over Himlens Kind
Bevinget af den lette Vind,
Der jager hver en Skygge hjem,
Mens Østens Rose bryder frem.
O see de røde Blades Krands!
O skue de unge Straalers Glands!
Der stige frem af Mørkets Skjød
Som Livet af den kolde Død;

Der formes nu en Stjerne lig,
Som glimrende udfolder sig
I Morgenrødens stolte Lyst
Paa Skyens drømmefulde Bryst.
See hvor den svulmer denne Sky!
See hvor dens lette Taager flye
Fra Østen imod Vestens Kant
Med Dagens klare Diamant!
Ha see den selv, fortæret ved
De lyse Straalers Herlighed,
I Dugg lig Perler styrte ned!

Klart bryde Solens Straaler frem,
Og Øiet skuer klart ved dem
Saalangt som Blikket række kan
Den vide Ørkens gule Sand.
Mod Øst og Vest, mod Syd og Nord
Sig strækker kun den nøgne Jord,
Og ingen Busk og intet Træ,
Som giver Vandringsmanden Læ,

Og ei af Vært og Liv et Spor
I dette dybe Sandhav boer.
Ei ruller her den blanke Flod,
Ei skuer her du Dyrets Fod,
Ei fløiter her den muntre Fugl,
Ei søger Slangen selv et Skjul
I denne Ørkens Eensomhed;
Men gjennem Luften lodret ned
Lig Pilen falder Solens Glød,
Mens selv den brændende og rød
Behersker Himlens skyfri Bue,
Hvorfra den heder med sin Lue
Det hvide Støv, det gule Sand,
Det fjerne og det nære Skue,
Saalangt som Øiet række kan.
Og Alt er stille — Ingen Lyd
Af Jordens Smerter eller Fryd,
Fra Jord og Himmel ingen Klang
Af Livets underfulde Sang:
Ei Stemme fra besjælet Bryst,

Ei Toner af Naturens Røst,
Ei Vindens stærke Vingeslag
Til Luftens friske Aandedrag.
Alt visnet er i Jordens Skjød,
Alt bærer Billedet af Død,
Kun Liv har ene Solens Glød

Dog vend dig! — Skue! Hvad hæver sig
Mod Syden paa den fjerne Vei,
Hvor nu lig mørke Uveirsskyer
Det tætte Støv i Luften fly'er?
Hvad rører sig med Stormens Iil?
Hvad svæver fremad som en Piil,
Der gjennem Luften farer hen,
Og sees og taber sig igjen? —
I Horizontens fjerne Rand
End Synet knap man skjelne kan;
Dog hvert Minut det voxer meer,
Og gjennem Støvet Øiet seer,
Lig Stjerner gjennem Skyer i Blæst,

Nu tvende Skikkelser tilhest:
Den Ene straalende af Pragt
I unge Tyrkers rige Dragt,
Mens fra en Turban let og grønt
I Vinden Sløret flagred skjønt.
Kalpaken høit den Anden bar,
I Bæltet funkled en Khangsjar,
Og ned fra Siden krum og lang
En Damascenerklinge hang.
Saa paa de stolte Hestes Ryg,
Der hæved sig ved mindste Tryk,
Igjennem Luften fløi de frem,
Og knap kan Blikket følge dem,
Der, hylled ind i Støvets Sky,
Henover Orknens Slette fly'e,
Der, bøied fremad, uden Ord
Paa vingeløse Fugle foer,
Hvis lette Fødder rørte neppe
Ved Jordens sandbeklædte Teppe.

Hvo er det nu forsvundne Par?
Zuleima og Alonso var
Det skjønne Syn, som nylig gik
I luftig Glands forbi dit Blik.
Hvad førte dem ad denne Vei?
Frygt, Skræk og Fare, Brøde? Nei!
Den lyse Genius det var,
Som over Sletten hen dem bar;
Som, dengang Vestens Glands var slukt,
Til Kjærlighedens lette Flugt
Dem vinkte fra den dunkle Plads
Ved Veyen Ibrahims Palads.

Thi længst af Ibrahims Corsar
Alonso, fangen, Lænken bar
Som Træl og Slave om sin Fod,
Skjøndt aldrig lænket blev hans Mod.
Og nys til Havens Vogter sat,
Han vandred eensom Dag og Nat
Hvor Pinien og Cypressen groer

Blandt Sydens friske Blomsterflor.
Her lyttede han mangen Gang
Til Klangen af Zuleimas Sang,
Naar ned fra Gittervindvet sødt
Den rene Stemme fløited blødt,
Naar Sjælens Blomst med Toners Duft
Opfyldte Nattens stille Luft.
Her saae han hende vandre tidt,
Mens Sløret svævende og hvidt
Bedækked Oiets lyse Blik;
Mens selv en Fange taus hun gik,
Lig Lys der Natten maa opklare,
Blandt sorte Slavers mørke Skare.

Og hvo var hun? En glandsfuld Stjerne,
Der sendt fra Morgenlandets Fjerne
Nu funkled over Africa.
Thi Asiens Dale kom hun fra,
Men nu en kjøbt Slavinde sad,
Ak, kun ved Mindets Straaler glad,

Hun her i Beyens fjerne Slot,
Og tænkte, talte, drømte blot
Om Hjemmet ved den lyse Strand,
Om Asiens havbeskylte Land. —
Dog end af Elskov uberørt
Hun leved, thi mod Fjenden ført
Til Kampens Larm, til blodig Strid,
Var Ibrahim just denne Tid;
Og saa i Liliens Glands og Skin
Fiin, reen og hvid hun vandred end.

— See Nat det var, og Maanens Glands
Hen over Lundens Bladekrands
En sølvhvid Taage stille drog;
Og Nattergalens Stemme slog,
Og Jordens virakfulde Duft
Opfyldte stille Nattens Luft.
Halv skjult af Vindrurankens Blad
Zuleima bagved Gitt'ret sad,
Og veemodsfuldt bag dette Skjul

Sin Sorg hun lig den fangne Fugl
Lod let i Toner svæve hen —
Da hørte hun sit Navn. Igjen
Op fra en Stemme mild og blød
Det Ord Zuleima kjærligt lød.
Zuleima taler: Hvo er du,
Hvis milde Stemme toner nu?
Som vækker ved mit eget Navn
Min Sjæls Erindring, Hjemmets Savn?
Og Stemmen svarer: Fangne Fugl,
Lyt til en Broder fra dit Skjul!
Den Sorg, som du i Hjertet har,
Den samme Sorg han længe bar:
Han skilles og fra Hjemmets Strand,
Han sukker for sit Fædreland,
Hans Haab er og i Graven lagt,
Han bærer og en Slaves Dragt,
Og Diets perleklare Dugg
Med Smertens Vidner, Hjertets Suk,

Som nys i Luften du har sendt,
Alt har hans Hjerte længe kjendt!

Zuleima hvisker: Arme Ven!
Træd for mit Blik i Lyset hen,
Og lad mit Øre sødt igjen,
Som længe, ak, drak Sorgens Røst,
Fornemme Tonen af din Trøst!

Da traadte frem i Maanens Skin
Alonso — blegnet var hans Kind,
Dog funklende hans Øies Glød
Igjennem dunkle Straaler brød.
Langt, sort og lokket var hans Haar,
Som fra sin Pande bort han slaaer,
Mens mod det lukte Gitter hen
Han bøiet taler: Arme Ven!
Saa lød, o Fagre, jo dit Ord;
Og dog en Lykke mere stor
End hver en Smerte, som jeg led,

End Frihed selv, jeg Arme veed —
Zuleima, ak, din Kjærlighed!
Du fangne Fugl bag Gitt'rets Garn!
Du Morgensolens unge Barn,
Som henrykt jeg beskuer nu!
Klarøiede Gazelle, du!
Du ranke Ceder! — Rosenduft
Fra Østerlandets rene Luft!
O Drøm, som jeg har længe drømt!
O Haab, som jeg har baaret ømt
I disse Lænker — stolte Lyst,
Som jeg har vugget i mit Bryst!
Alt — Fryd og Længsel, Trøst og Savn,
Alt, o Zuleima, har dit Navn!
Thi længst forfulgte dig mit Blik
Naar gjennem Haven hen du gik,
Naar hist til Badehuset ned
Lig Sol til Havet let du skred.
Og Sporet, som din fine Fod
I Havens Gang tilbage lod

Som Ledestjerne for min Aand,
Det freded daglig denne Haand.
Og naar i Nattens stille Stund
Din Stemme klang i denne Lund
Lig Lundens fangne Nattergal,
Da vuggede jeg Lyst og Qval
Ved denne Stemme, — hver en Drøm
Fik Liv paa disse Toners Strøm,
Der flød med samme lette Klang
Som Hjemmets — ak, som Spaniens Sang.
Saa levede jeg kun i dig,
Skjøndt sørgende saa lykkelig,
Saa fri skjøndt fangen end jeg var;
Og Alt for dine Fødder bar
Mit længselfulde Hjerte hen —
Du Rige! o, giv Alt igjen!

Saa taler han med smeltet Aand,
Og frem af Gitt'ret nu en Haand
Sig trænger blendende og hvid —

En Stemme toner samme Tid:
Tag denne Haand til stille Pant,
At Gjenklang her din Tale fandt,
At ogsaa jeg drak Haab og Trøst
I denne Time af din Røst.
Men taus Alonso Haanden ta'er,
Et Tryk — et Kys er alt hans Svar;
Et Suk, skjøndt uden Ord dets Sprog,
Zuleimas Hjerte fatter dog.
Saa skiltes de — endnu et Blik
Mens Foden flygter ømt han fik.
Endnu et Suk Zuleima hører,
Før Luftens Vinge bort det fører. —

Fra denne Time, som forbandt
Zuleima med Alonso, fandt
Hver Midnats drømmefulde Stund
Dem samlet i den dunkle Lund;
Thi gjennem Gittervindvet ud
Alonso bar sin lette Brud.

Naar saa med Sløret om sin Barm
Hun hviilte paa hans stærke Arm,
Og bøiede sin Rosenkind
Imod hans dunkle Lokker ind,
Og slog sin liliehvide Haand
Omkring hans Nakke som et Baand —
Hun ligned Livets unge Gløden,
Der bæres stille bort af Døden.
Men Liv og Død sig her forbandt,
Og Kjærlighedens gyldne Pant,
Det ømme Kys, det varme Suk,
Det milde Øies Taaredugg,
Det bedste Ord, som Læben har,
Med Haandens lette Tryk som Svar —
Alt fængsled sødt i Haabets Navn
Med Sjælens Lænker, Lyst og Savn,
De Tvende her i Nattens Stund;
Alt blev et Sprog, som tales kun,
Som fattes kun, som kun erkjendes

Af To, naar hvad der blender blendes,
Naar Hjertets Flamme dobbelt tændes. —

Men Tidens Vinge flyver frem,
Fra Krigen Beyen ventes hjem,
Og Frygt og Angest, Sorgens Frugt,
Nu vække begges Mod til Flugt.
Og Slaven Azor, begge huld,
(Hans Troskab vandt Zuleimas Guld)
Alt Vaaben, Heste, Tyrkers Dragt
Til Haven ned har nu dem bragt.
Der i den tause Midnatsstund,
Mens Stjernen svagt belyste kun
Med svævende og uvis Glands
De sørgende Cypressers Krands,
Zuleima Don Alonso finder,
Og paa Araberen forsvinder
Med ham hun i den dunkle Nat,
Og førend Mørkets Skyggehat
Af Nattens Hoved stille sank,

Før Morgenstjernen straalte blank
Igjennem Skyen, kold og mørk,
De naaede Sandets vide Ørk.

*　　　*　　　*

Der saaes de nys at flyve hen;
Nu ride langsomt de igjen,
Og Hesten, som i Sandet gaaer,
Ei meer i Luften Støvet slaaer,
Men tvungen mildt af Tøilens Rem
Den skrider let og sagte frem.
Zuleima drager Aanden kort,
Og fra sit fagre Ansigt bort
Hun Sløret nu med Haanden slaaer,
Thi Lyden hendes Øre naaer
Af Don Alonsos ømme Ord:
Zuleima, Søde! o hvor stor
Er Sorgen nu for dig, som træt
Den stærke Ganger gynger let.
I Branden af den hede Vind
Alt blegnet er din Rosenkind,

Alt hænger Haanden svag og mat
Af al sin Styrke reent forladt,
Alt skjælver nu din fine Fod,
Som før i Bøilen kraftig stod,
Mens hen at svinde meer og meer
Din Kraft, dit Mod og Haab jeg seer.
Og jeg har ingen Hjelp, og jeg
Kan ei dig lette Flugtens Vei,
Kan ikke vugge denne Barm
Til stille Hvile med min Arm,
Kan ei dig styrke og bevare,
For denne Piil dig ei forsvare! —

Ved disse Ord en Purpursky
Fandt paa Zuleimas Kinder Ly;
Et Lyn fra hendes Øie gaaer,
I Sadlen halvt hun hævet staaer,
Og strækker med bevæget Aand
Mod Himlens Hvælving høit sin Haand:
Ved Allah! nei Alonso, nei!

Saa svag er dog Zuleima ei.
Ei bristet er mit Hjertes Mod,
Ei svunden Kraften af mit Blod,
Ei flygtet Haabet fra min Sjæl,
Thi før jeg flygter fra mig selv!
Ja, hver en Fare vilde jeg
Mig mødte her paa Farens Vei,
Og truende mig Spidsen bød
I Skikkelse af Kamp og Død:
Da skulde du, Alonso, kjende,
At før kan Solens Gang sig vende,
Før Himlens Stjerner falde ned,
Før ei et Skjold i Kjærlighed,
Før ikke Modets stærke Sværd
I denne Tanke stolt jeg bær:
Zuleima er Alonso værd!

Ved disse Ord hun atter sank
I Sadlen ned, mens reen og blank
En Taare stolt i Øiet laae —

Tilbage Don Alonso saae:
Da møder som et Slag af Lyn
Fra Ørknens Fjerne ham et Syn.
Thi gjennem Sandets Slette hen
Lig Stormen flyve fire Mænd,
Og nær ved Hesten, som dem bar,
Enhver af dem en anden har,
Der uden Byrde lig en Piil
Fløi modig frem med dobbelt Iil.
Paa den Enhver sig nu at svinge,
Og derpaa, som med styrket Vinge,
At flyve frem Alonso seer,
Skjøndt i Secundet Alting skeer.
Da hurtig som et Lyn han om
Sig til Zuleima vender: Kom!
Kom, iil til Flugt Zuleima nu,
Hvis ei er Dødens Bytte du!
See hist i Horizontens Rand
Vi Ørknens Grændse øine kan,
Hvor Klipperne i Skyen staae;

Til dette Fristed Flugten gaae,
Før Beyens Slaver dig kan naae!

Saa talt, han hendes Tøiler tog
Og Sporen i sin Ganger jog,
Og begge, Fugle lig, igjen
Igjennem Luften fare hen.
Igjen dem Støvet hyller ind,
Og dødbleg var Zuleimas Kind
Mens lig en Stjerne Diets Glands
Saae frem af spredte Lokkers Krands.
Alonso som et Styrkens Baand
I Flugten med sin venstre Haand
Omfatter kraftig hendes Arm,
Mens korte Suk fra hendes Barm,
Naar dybt den sank, i Luften steg.
Saa flyve de — og Sletten veg,
Og paa den tankelette Fart
Den aabne Orken svinder snart,
Og snart er nær det høie Land,

Hvor Klippen Forsvar byde kan —
Dog bag dem, see! hvad nærmer sig,
See hvor det blinker' Lynet lig!
Hør hvor det suser med en Klang
Som gjennem Luften Stormen sang,
Som Vinden kløvedes af Sværd.
Ha, Rytterflokken er dem nær!
Thi ak Alonsos matte Hest
Nu taber Styrkens sidste Rest.
Da lig en Storm han vender den.
Han slap Zuleimas Arm igjen,
Og med sin høire Arm han drog
Sin Klinge, og til Jorden slog
Den første Tyrk, hvis stærke Haand
Just Sablen drog af Skedens Baand,
Mens alt de Andre iilte da
Frem under Skrig: Allah! Allah! —
Dog Alis Klinge lyner alt
Til Høire, og til Venstre faldt
Ind paa Alonso Selims Sværd,

Mens Osman spænder sit Gevær,
Da var forbi det sidste Haab! —
Dog hør! et Knald og nu et Raab,
Og dybt til Jorden Osman sank,
Mens i Zuleimas Haand en blank,
En rygende Pistol man saae.
Op til Alonsos Bryst hun laae,
Mens han til Forsvar Kaarden svang,
Og af hans Sadel anden Gang
En ny Pistol hun trækker alt —
Da gjennem hendes Turban faldt
Med Vindens Hvinen Alis Klinge,
Hun synker —
Men paa Flugtens Vinge
De tvende Tyrker ile bort,
Hvis Lyst til Kampen vared kort,
Da i det dybe Sandhav de
Som Dødens Rov de Andre see.
Dog ei de hjemad Flugten tog,
Men mod det høie Land de drog,

Hvor Klippen snart, som raged frem
Med takket Hoved, skjulte dem.

*　　　*　　　*

Til Klippen, til det dunkle Læ,
Hvor høit og rankt et Palmetræ
Sin Skygge bredte, mens en Kilde
Med klare Vover risled stille,
Alonso nu Zuleima bar.
Den gule Turban af han ta'er,
Og skiller ad det dunkle Haar,
Der løsnet lig en Bølge slaaer
Sig om den runde Skulder ned.
Tvers over Panden let men bred
En blodig Skramme nu han seer,
Af hvilken Blodet meer og meer
I store Draaber trænger frem.
Alonso let aftører dem,
Og dækker let med Palmens Blad
Hvad Alis Klinge skilte ad.

Saa omkring Saaret, han forbandt,
Den løste Turban tæt han vandt,
Og mens en Afmagt dyb og lang
Zuleimas stærke Sjæl betvang,
Det fagre Hoved let han flytter
Og op til Palmen sagte støtter. —
Der hviilte hun ved Træets Rod
Mens Kilden kyssed hendes Fod,
Mens stille Vovers lette Sang
Med rislende melodisk Klang
Fra Sandet til den friske Bred
De trætte Heste lokked ned.

Mens Alt nu hviler, vandrer stille
Alonso langs den kjøle Kilde,
Og vogter med sit dragne Sværd
Zuleima. Snart han træder nær,
Og kjøler med et Palmeblad
Den hede Luft, og skiller ad
Insecternes det tætte Net,

Som gjennem Luften gynger let.
Snart frem mod Klipperne han gaaer,
Og speidende sit Øie slaaer
Han rundt omkring — igjen hans Blik
Nu atter ømt Zuleima fik.
Ak, smykt med Dødens hvide Krands
Hun stille slumrer — Øiets Glands
Er slukket, og det løste Haar,
Lig Nat, der over Lilien gaaer,
Lig Sorg, der dækker Glædens Sind,
Bedækker let den bløde Kind.
Den rige Kaftan skjuler halvt
Den unge slumrende Gestalt,
Som nu af Kræfter reent forladt
Tilbage bøiet hviler mat;
Den høire Haand, i Faldets Hast
Mod Hjertet knuget, knyttes fast;
Den venstre — o hvor fiin og liden!
Er sunken kraftløs ned til Siden.

Saa slumred hun ved Palmens Fod,
Men op til Klippen lænet stod
Alonso taus med sorgfuld Hu,
Som Dødens Billed fylder nu.
Thi Alt er stille — Palmens Duft
Sig gynger i den stille Luft,
Der uden mindste Pust igjen
Paa Kronens Blade svæver hen;
Og bagved Fjeldets Klippemuur
Laae taus den blomstrende Natur,
Hvor Kildens Bølge væder kun
Med sagte Rislen Dalens Grund.
Og intet Liv sig rører meer
Hvorhen Alonsos Øie seer:
Zuleima hist, lig Dødens Brud;
Ved Kildens Rand, der breder ud
Sit Bækken, som den neppe rummer,
De trætte Heste dybt i Slummer

Og høit han sukker — Smertens Ord,
Hvis Spire dybt i Hjertet groer,
Fra Læben let nu svæve frem.
O mørke Drømme iler hjem!
Saa taler han — og før mig ei,
O Sorg, til Undergangens Vei,
Mens nu for Øiet til min Qval
Sig aabner Dødens stille Dal.
Thi er ei Døden rundt om mig,
Hvor Livet meer ei rører sig,
Hvor ei dets Aande mere gaaer,
Hvor selv lig Støtten nu jeg staaer
Ved Graven, der har Alting endt,
Ak, som et sorgfuldt Monument!
Thi bag mit Hjerte Skriften boer,
Den sørgelige — hine Ord,
Der tolke Tabet af min Lyst,
Min første Glæde, sidste Trøst!
— Du Tankens Billed, mørkt som Død,
Fortærende som Solens Glød,

Og bittert, ak, lig Smertens Piil,
Tilbage fra mit Hjerte iil!
Vaagn atter Livets friske Aand!
Vælt atter med din stærke Haand
Fra Graven bort den tunge Steen!
Af dine Straaler send mig een,
(Dit fulde Lys ei Hjertet taaler)
Ak ikkun een af dine Straaler!

Og Under — see! lig Gravens Nat,
Der sig for Livet aabner brat,
Zuleimas Blik sig aabner. Skræk
Sig malte først i hendes Træk,
Mens Sjælen, der saa dybt har blundt,
I Blikkets Straale svæver rundt.
Saa seer hun uvis om i Tvivl,
Og nu forvandles til et Smiil
Den fine Læbe — Kindens Dragt
Nu straaler født i Rosens Pragt,
Mens funklende det klare Blik

Nu henrykt til Alonso gik,
Mens Haabet lig, der vinker Savn,
Hun aabner ømt mod ham sin Favn.
Nys ved den dunkle Klippe saae
Hun ham lig Sorgens Billed staae;
Men nu med Glædens Liv igjen
Han stormer til Zuleima hen.
O see hans Lykke! Intet Ord
Forkynder hvad i Sjælen boer,
Som Taaren nu, der frem sig tvang,
Som Sukket nu, der sagte klang,
Som dette Smiil, der Læben smykker,
Mens til sit Bryst han hende trykker.

O Lyst! O hver en Smertes Grav!
Naar saa paa Haabets lette Vinger
Sig Hjertet henrykt opad svinger
Mens alle Lænker falde af.
O Tankens drømmerige Frugt!
O Sorgens underfulde Lindring!

Naar Glæden vaagner som Erindring,
Og stiger jublende paa Flugt.
Kraft, som bevinger Sjælens Lyst!
Magt, som med Høimod Hjertet fylder!
Useete Cherub, som tilhyller
Den mørke Sorg med Lys og Trøst!
O Kjærlighedens milde Røst!
Som naar du tier høiest taler,
Som naar du toner klangfuld maler
Hver Længsels Billed i vort Bryst! —
Hvor er din Hvile Hjertets Strøm?
Kun i Bevægelsen du hviler,
Naar gjennem Følelsen du iler,
Og taber dig i Haab og Drøm —
Hvad drømmer Sjælen i sit Haab?
Dens Drøm er Fuglen lig, der stiger,
Er Lyset lig, naar Natten viger
For Morgenens Herolders Raab;
Thi Lyst og Lys er Elskovs Sjæl,
Naar hen den gi'er sin hele Fylde,

Naar for en fremmed Gud at hylde
Den offrer smilende sig selv.
— En Lyra dybt i Hjertets Grund
Er denne Følelse, hvis Strenge
Af Glædens Finger rørtes længe
I Barnets gyldne Morgenstund.
Dog Smerten er den sidste Bund
I alle Aander — derfor høres,
Naar Sjælens Inderste berøres,
Fra Lyrens Strenge Sorgens Sang,
Der snart i Sukket frem sig tvang,
Der snart i Ord paa Læben klang,
Der, medens alle Glæder svækkes
I Kamp mod Tiden — stille vækkes
Paa Livets lange Vandringsgang.
Men i de unge Dages Morgen,
Naar Glæden blandes let med Sorgen
Og Hjertet ingen Grændser veed,
Lig Rosen vaagner Kjærlighed.
Den plukkes vil, hvis ei den visner,

Den varmes vil, hvis ei den isner
Og synker mat i Døden ned;
Dens Duft er Hjertets Phantasie,
Som kun ved Taaren løses fri
Af stille Drømmes dybe Fængsel;
Dens Farve rødmer huldt som Længsel,
Dens unge Blade ligne Savn,
Der slynge sig om Haabets Bæger,
Naar det mod Lyset sig bevæger,
Og aabner Straalerne sin Favn;
Dens Torn er Tvivl — dens stolte Pragt
Er Hjertets unge Morgendragt!

Men dette Livets Trylleri,
Som Himlens Glæde vugges i,
Det hæver nu Zuleimas Barm,
Der gynger svulmende og varm;
Det fylder nu med al sin Lyst
Alonsos drømmerige Bryst.

Forbi er Dagens gyldne Glands.
Alt Natten med sin Stjernekrands
Fra Østens Høie-vælder frem
Mens Lysets Straaler flyve hjem;
Mens Vinden mere bindes ei,
Men kjøler Luften paa sin Vei.
Thi hist fra Horizontens Graa,
Hvor Klipperne som Kæmper staae,
Den iler paa bevinget Fod
Nu Middelhavet let imod,
For fra den hvide, steile Kyst
At styrte ned til Bølgens Bryst,
Og hæve svulmende dens Barm,
Og kaste skummende med Larm
De sølvblaae Perler mod den fjerne,
Den stille, straalefulde Stjerne.

See paa sin Vei den møder hist
(Fra Palmen hvor de hviilte sidst
Til Flugten atter førte ud)

Alonso og hans unge Brud.
Hun gynges atter let og tryg
Paa Hestens sadeldækte Ryg,
Og tabte ei sit kjække Mod
Ved Tabet af det friske Blod;
Men som et Luftsyn stolt og smukt
Hun svæver atter paa sin Flugt.
Han fulgte hende, mens hans Blik
Bekymret tidt mod hende gik,
Og tro hans Øie agter paa
Hver svag Bevægelse han saae,
Mens Skyggerne, som dækked Alt,
Med Taagesløret stille faldt
Omkring den svævende Gestalt.
Nu hendes Tøilers lette Baand
Han ængstet fatter med sin Haand,
Og Hesten, som just farer hen,
Han tvinger let til Skridt igjen. —
Saa, gjennem Natten dunkelgraa,
Med slappe Tøiler stille gaae

Nu begges Gangere, hvis Fod
Dem Sporet sikkert finde lod,
Hvis Blik igjennem Mørket trænger,
Skjondt Mørkets Skygge voxer længer.

Alonso taler: Snart forbi,
Zuleima, er din Fart, og fri
Og sikker snart du aande kan;
Thi snart ved Middelhavets Rand
Vi Tarez naae, den lille By,
Som skal paa Flugten gi'e os Ly.
Der finder jeg en tro Corsar,
Hvis Skib til Oran med os ta'er,
Naar jeg hans Hjertes hede Tørst
Med alt vort Guld har stillet først.
Og snart fra Oran seiler da,
Mens Vinden fjerner Africa,
Paa Havet gyngende og smukt
Zuleima til Aguilas Bugt.
Snart fører jeg af Skibet ud

Med Glæde da min unge Brud,
Og kaster hver en Sorg hun led
Paa Havets Bund til Afsked ned,
Og bringer til min Fædrejord
Kun Hjertets Troskab hun mig svoer.
Thi fri og let paa Spaniens Kyst
Jeg træder snart med sorgfrit Bryst,
Og glad jeg da med Stolthed tænker
Paa hvad jeg vandt i mine Lænker.

Züleima svarer: Ei jeg seer
I Nattens Mulm dit Øie meer,
Og dog ved Klangen af din Røst
Dit Øiekast, mit Hjertes Lyst,
Med sine Straaler nu mig naaer.
Frem af mit Hjerte herligt gaaer
Dit Billed, o Alonso, du,
Hvem dunkelt kun jeg skuer nu.
Du seer paa mig med hine Blik,
Som fordum mig til Sjælen gik,

Da i den stille Midnatsstund
Din Stemme fra den stille Lund
Mit Øre hilste første Gang.
Der var den samme ømme Klang
I disse Ord, jeg hørte nys,
Som da du med det første Kys
Det første Smiil min Mund aftvang,
Min Sjæl den første Glædessang,
Det første stolte Haab min Smerte,
Den første stille Trøst mit Hjerte!

Zuleima, Søde! — toner nu
Alonsos Læbe — føler du,
(Dog at du gjør det, alt jeg veed)
Som jeg, at Liv og Kjærlighed
Er Eet, som Kjærlighed og Død;
At om endog dig Døden bød
Sit Bæger, og dit Hjerte brast,
Saa holdt du dog mit Minde fast,

Saa slap i Livets sidste Frist
Mit Billed og mit Navn du sidst?

O vend dit Blik mod Stjernen hist,
Hun kjærligt svarer, for at mit
I Straalers Glands kan møde dit.
O see et Billed af mit Sind
I denne faste Stjernes Skin,
Hvis Funklen er min Kjærlighed,
Kun at den ei fra Himlen ned,
Men imod Himlen blinker op.
Thi over alle Bjerges Top,
Høit over alle Skyers Vei
I Tanken stille bærer jeg
Med alle Hjertets Suk dit Navn.
Det slutter ind mit Haab og Savn,
Det gjennem dunkle Skyers Rift
Jeg læser i den gyldne Skrift;
Det klart i Natten hæver mig
Igjennem Straalerne til sig!

Ja dette Navn, som dette Bryst
Har baaret gjennem Sorg og Lyst,
Det var min Sjæls det sidste Ord
Dengang i Orknen Klingen foer
Henover mig lig Straalen blank;
Og da til Jorden ned jeg sank,
Lig Drømmen dunkelt, skjøndt erkjendt,
Lig Lampens Straale nylig tændt,
Jeg dette Navn i Hjertet bar,
Endskjøndt min Aand bevidstløs var.
Og dengang Lyset atter let
Brød gjennem Dødens mørke Net,
Og da mit Oie atter saae,
Som gjennem Taager, dig at staae
Ved Fjeldets dunkle Klipperand —
O, klart jeg det erindre kan!
Da mødte mig med Livets Klang
Dit Navn, og lig en Jubelsang,
Der gjennem tusind Smerter brød,
Det høit igjen i Sjælen lød!

Det var som Dag, der bryder frem
Naar Mørkets Skygger flyve hjem;
Det var som Lynets Blink i Nat,
Da Hjertets Lænke bristed brat,
Da, lig en nyfødt Morgenrøde,
Dit Navn, hvis Klang i Glæden døde,
Mig stormed jublende imøde!

O Tro, som jeg vil aldrig glemme!
(Saa lyder mild Alonsos Stemme)
O drømmefulde, rige Bryst,
Som slutter inde al min Lyst!
O, at jeg Hjertets bedste Pant
Nu her til dig, Zuleima, fandt,
Der kunde fængsle til din Vei
En Lykke, som forsvinder ei;
Der kunde tolke hine Ord,
Som dybest i mit Indre boer,
Med Alt det Høieste jeg veed:
Haab, Liv og Død i Kjærlighed!

Zuleima svarer: Dette Pant
Det er du selv, som her jeg vandt,
Som nu jeg bærer i min Sjæl,
Ja det, Alonso, er du selv!
Men jeg — dybt jeg det føler nu,
Hvad jeg var bleven, hvis ei du
Paa Sorgens Vei mig havde mødt;
Hvis ei lig Asrafel, der sødt
Opløfter let fra Dødens Iis
Den Salige til Paradiis,
Din kjærlige, din kjække Aand
Her havde løst den Fangnes Baand;
Hvis ei lig Allahs Engel du
Mig havde ført til Frihed nu;
Hvis ikke dig i Kampens Ild
Jeg havde heldt mit Hoved til! —
O Tak, som brænder i mit Bryst!
Taknemlighedens søde Lyst,
Der trænger lig en Straale varm
Med sine Flammer i min Barm!

O hvor er Glæden? at en Krands,
Bedugget af min Taares Glands,
Jeg om dit Hoved vinde kan!
Hvor vandrer Sorgen med sin Brand?
At lig en aldrig svækket Vold
Mit Bryst dig dække kan som Skjold!
Hvor slumrer Faren — Kampen hvor?
Hvor spændes Smertens Buesnor?
Her er mit Hjerte! Med et Smiil
For dig jeg fanger Smertens Piil!
Ja før mig hen til Dødens Hav,
Og viis i Bølgen mig en Grav,
Og led til Fjeldets steile Top,
Til Fald og Undergang mig op —
O hvad er Død? Død er mig let
Af dig beklaget og begrædt!
Hos dig dens Bitterhed er sød,
Med dig, naar Afskedstimen lød,
Mens til os begge Døden bød

I samme Skaal de sidste Draaber,
Den var det Sødeste jeg haaber!

Ved disse Ord hun griber fast
Om Tøilen, og med Vindens Hast,
Fulgt af Alonso, flyver hun
Hen i den dunkle Midnatsstund.
Det var som Sjælens indre Mod,
Som Bølgens Slag i Hjertets Blod
Kun hende Hvile finde lod
I Flugtens urofulde Iil;
Og mens Alonso raaber: Hviil!
O hviil Zuleima! Kom ihu,
At nys i Afmagt slumred du!
Hun jager frem med dobbelt Fart,
Og mens hun Tøilen strammer snart,
Snart giver Hesten den til Priis,
Hun vugges paa arabisk Viis
Med Brystet bøiet let forover,
Paa Flugtens bølgelette Vover.

Saa fløi de længe tause frem,
Og hør! nu møder Lyden dem
I dumpe Slag, som Gjenlyd gav,
Hist fra det nære Middelhav.
Det var en Brusen dump og huul,
Det var som Himlens Tordenhjul,
Der i det Fjerne ruller hen
Mens Skyen toner høit igjen;
Det var lig Suk fra Havets Bryst,
Lig Dybets stolte Kæmperøst,
Der i sin Vælde sig betvang,
Saa baade stærk og svag den klang, —
Og see! — O straalefulde Syn!
Er det en Glands af fjerne Lyn?
Er det et Ildblus hist i Øst
Paa Horizontens dunkle Bryst,
Hvor Straalen brændende og rød
Nu stiger op af Havets Skjød? —
Den hæver nu sig meer og meer,
Og dækket halv af Skyer seer

Den frem af Dybets vaade Grav
Ud paa det sølvblaae Middelhav.
Ha, Skyens Dække falder af!
Og i sin Glorie, i sin Pragt,
Og i sin straalerige Dragt
Nu Maanen let paa Vandet gaaer
Mens Nattens Taage fjernet staaer.
See hvor den funkler mens den let
Sig gynger paa det vaade Net,
Og mens fra Bølgens blanke Top
Den stiger lys paa Himlen op.
See hvor den høiere nu staaer,
Og glimrende sin Fakkel slaaer
I Havet ned, og bader sødt
Det klare Ansigt mildt og blødt
I Søens kjøligfriske Bad,
Mens Bølgen let sig skiller ad,
Og fanger Skyens hvide Seil
Og Maanens Billed med sit Speil.

* * *

Ved Kystens Rand, som brat nedgaaer,
Mens Havets blanke Vove slaaer
Imod den op med sagte Skummen
Til Klang af fjerne Bølgers Brummen,
Zuleima og Alonso holdt;
Og medens Luften vifted koldt,
De skued fra det høie Land
Ud paa det klart belyste Vand.

Alonso taler: Lyse Pragt!
Du Nattens stille Himmelvagt,
Hvis rige Straalers friske Glands
Henover Havet som i Dands
Paa Bølgens blanke Hoved gaaer,
Dit klare Øie Lykke spaaer!
Du vinker os til Fremtids Held,
Og end et funklende Farvel
Til Afsked du paa Landet gi'er,
Før ind til Havet du os vier.

O see omkring Zuleima! Vend
Dit Blik mod Østen stille hen,
Hvor nu som Haabets lyse Bud
De blanke Straaler vælde ud;
Hvor Nattens Glands nu yndigt klæber
I ømme Kys ved Vandets Læber.

Med disse Ord han vender sig;
Han seer Zuleima: Som et Liig
Hun blegnet sad paa Hesten; Skræk
Sig malte dybt i hendes Træk,
Og som forvirret Øiet gik
Imøde Don Alonsos Blik.
Maria, Jesus! raaber han,
Hvor er din Sjæl? — Paa Gravens Rand,
Hun sukker, men som Livets Pant
Sin Glands nu Kinden atter vandt,
Og i det samme Øieblik
Sin Straale atter Øiet fik,
Og lig en Strøm, der sagte flød,

Nu hendes Tale dæmpet lød:
Vel maa jeg skjælve nu, thi viid,
At fra min Ungdoms første Tid
En hellig Amulet jeg bar,
Og dybt i Stenen skaaret var
Prophetens halve Maane, og
Som Rand om den Koranens Sprog.
Til Frelse her i hver en Nød,
Til salig Trøst i Liv og Død
En Dervisch fordum mig den gav,
Som vandt den ved Prophetens Grav.
„Tag den — saa lød hans Læbes Ord —
Saalænge som paa den du troer,
Paa dette Tegn, af Allah sat
Til Stjerne for den mørke Nat;
Paa dette Sprog, som hans Prophet
Ved Thronens gyldne Fod har seet;
Saalænge du den tro bevarer,
Du hviler tryg for alle Farer,
Som du vil møde og har havt.

Men for at gjemme Stenens Kraft,
Saa bad hver Maaned stedse den
I Maanens Straalehav igjen." —
Og dette Bud, Alonso, jeg
I mange Aar forsømte ei,
Og stedse, selv i største Nød,
Dens stærke Kraft mig Redning bød.
Men nu — o hvor er Frelse meer?
Paa Jorden aldrig jeg den seer!
Ved Palmens Fod, i Ørknens Sand,
Paa Klippens eller Dalens Rand
Den ligger tabt — og jeg skal miste,
O vel jeg føler det! det sidste,
Det sidste Haab, som trøste kan!

Da lyste som et Vredens Lyn
Frem bag Alonsos mørke Bryn,
Og som forbittret Haanden foer
I Luften op: En Eed jeg svoer,
Og jeg skal holde den, at ei

Din Tro paa Farens tunge Vei
Af denne Læbe krænkes skal —
Men ei til Hjelp Propheten kald!
Jeg har et bedre Naadens Pant,
En lys en herlig Diamant,
Som slutter i sin Straales Skin
Vort store Haab og Frelsen ind.
O see! — Og frem i Kjædens Baand
Guds Moders Billed ta'er hans Haand —
O see! For disse rene Træk
Forsvinder hver en Fares Skræk.
Virgo Maria! Søde Navn!
Bær op til Himlen i din Favn,
Til Thronen, til din Smertes Søn,
Alonsos Hjertes bedste Bøn!
Vælt fra vort Hjerte Sorgens Vægt!
Tag i din Naades Varetægt
Zuleima, at naar Livets Vee
Er eengang endt, hun frelst maa see

Din Søn i Herlighedens Glands,
Dig selv i Lys, saa reent som hans!

Saa lød hans Bøn. Hans Diekast
Nu atter ved Zuleima fast
Sig hæfter med et kjærligt Smiil:
Ei meer i Sorgens Tanker hviil!
See hist, hvor Havets Bølger blaane,
Der hæver end sig Nattens Maane
Bag Skyens sølverhvide Krands.
Og vend mod den dit Dies Glands!
Og sug igjen af Lysets Blik
Dit Hjertes Haab, som nys forgik!
O kald igjen den kjække Kraft,
Som før din stærke Sjæl har havt
I Sorgens og i Farens Dage,
Fra Tvivl og Modløshed tilbage!

Og skue Zuleima! — Fri og kjæk
Hun tvinger nu sit Hjertets Skræk,

Mens dybt bevæget disse Ord
Hun sagte hvisker: Lys og stor
End Maanen staaer bag Taagens Regn.
Jeg seer endnu Prophetens Tegn.
End blinke Allahs Stjerner — end
Hans Sendebud, den friske Vind,
Omsvæver trøstende min Kind.
Ja paa hans Naade vil jeg troe!
Hans klare Oie vaager jo;
Han holder end min svage Aand
Lig Fuglen i sin stærke Haand;
Han ene veed, naar Azrael
Skal vinke Sjælen til Farvel;
Naar Asrafel den som en Ild
Fra Jorden stille hæve vil,
Og aabne Paradisets Havn.
Han veier end mit Haab og Savn:
Han er velsignet! — Blød hans Favn!
Allah er Allah! Stort hans Navn!

Saa taler hun med smeltet Aand.
Hun griber nu Alonsos Haand,
Og trykker taus den til sit Bryst,
Mens imod Himlen klart og lyst
Hun hæver taarefuldt sit Blik —
Og lig et Under brat forgik
Nu Skyens Slør, og Maanen steg
Med dobbelt Glands mens Taagen veg.
Saa svæver den i yndig Pragt
Paa Nattens stjernesmykte Dragt,
Ét Himlens Lys, hvis stille Fred
I alles Hjerter synker ned,
Hvad Tro end Hjertet hænger ved.
See hvor den med sit milde Skin
Belyser nu Zuleimas Kind,
Der uden Rødme, fiin og reen
Lig Bjergets hvide Marmorsteen,
Endnu af Taaren bærer Spor.
See hvor den fanger hvert et Ord,

Der i det dunkle Öie boer,
Og tolker Hjertets dybe Drift
Med Lysets gyldne Himmelskrift.
— See hvor den taaget nu igjen
Paa Natten stille svæver hen.

Anden Sang.

Et Døgn er svundet let og brat.
Paany igjen den dunkle Nat,
Hvorunder Dagens Farve døer,
Bedækker Himlen med sit Slør.
Paany er Alting slumret ind,
Kun ei den kjøle Nordenvind,
Som gjennem Skyers spredte Krands
Tidt lokker Himmellysets Glands
I sølverhvide Straaler frem.
Klart skuer Øiet nu ved dem
Foroven Nattens tynde Flor,
Forneden Menneskenes Hjem,
Den stille, skyggefulde Jord.

Tæt ved Cypresseskoven hist
Et Tempel ligger mørkt og trist,
Som Maanens Lys nu falder paa.
De mosbedækte Søiler staae,
Halv smuldred hen i Støv og Gruus,
Som Støtter for det gamle Huus,
Hvis Marmortag er styrtet ned,
Hvis Rest af fordums Herlighed
Er kun den søilesmykte Muur.
Midt i den frodige Natur
Det staaer et Oldtids Monument,
Halv slettet ud og ubekjendt. —
See kun, hvor Straalen underlig
I Templets Indre taber sig,
Og spreder Skyggers dunkle Hær,
Som svæve taagelette der.
Som stige frem, som atter svinde
Ved Lyset, lig et gammelt Minde,
Der kommer Livets Farve nær.

Men nær ved Templets brudte Fod
Det store Hav sig høre lod,
Hvis mørke Bølgers dumpe Slag
Klang som det fjerne Tordenbrag;
Hvis Vover over Steen og Sand
Gik let og skummende paa Land,
Hvor, vuggede til Hvile, snart
De tabte trætte deres Fart,
Og mildt i Slummer rulled hen,
Til Havet vakte dem igjen.
Og tæt ved Kysten, hvor en Bro
Af Steen sig hæved: To og To,
Saa en befæstet Vei de gav
Fra Landet til det dybe Hav,
Laae, gyngende paa Bølgens Speil,
En lille Baad med røde Seil,
Af sine Folk forladt og tom.
Den hørte til Galeien, som
I Horizontens fjerne Blaa
Paa Dybet høit for Anker laae.

Dog see! Fra Templets Marmorblok
Nu trænger frem Corsarers Flok,
Og let sig Skaren skiller ad,
Og stiller sig i ordnet Rad
Paa Kystens hvide Flade op.
Der staaer den, en bevæbnet Trop,
Et Syn, som bringer Hjertet Skræk;
Thi Vildhed stod i Alles Træk,
Og ud fra Diets mørke Bryn
Skød Blikket som det vrede Lyn,
Og fast paa Dolken Alles Haand
Laae, som paa Ørnens Fod et Baand.
Et Vink — og Baandet briste vil!
Et Ord — og ud med Vredens Ild
Den flyve skal, og styrte brat
Sit Bytte ned i Dødens Nat!
Men nu i Taushed Skaren staaer,
Og i Forventning Diet gaaer
Til deres stolte Høvding, som
Med tvende Tyrker mod dem kom.

Den ene Tyrk sig vender om —
Ha det er Selim! — Ali var
Den Anden, som nu Ordet ta'er.

Corsarer! her af Guldet tung
Til lige Deling denne Pung,
Naar imod Beyens Fjender I
Kjækt under Kampen staae os bi.
Men hvis I svigte Løftets Ord,
Som Eders Høvding mig tilsvoer,
Da komme vil til Havets Rand
En Hær, i Tal som Orknens Sand,
Og Ibrahims det vrede Sværd
Saa brat som Lynet er Jer nær.
Da gaaer i Brand Jer Bolig op
I Dalen og paa Fjeldets Top;
Da splittes snart paa Havet ad
Hvert Skib, hver Baad, som I besad;
Da drikker Sandet snart Jert Blod,
Mens bort med lænket Haand og Fod

Til Ørknen Eders Børn og Qvinder
Skal følge seierrige Fjender. —
Dog fast, jeg veed det, er Jer Tro;
Thi hør mig: Snart sig nærme To
Af Beyens Slaver, som, forfulgt'
Af os til Tarez, I har dulgt;
Og som, før os I traf, I svoer,
Forblindede af Guld og Ord,
At føre over Havet bort.
Men Allah raader — brat og kort
Skal deres Fryd sig ende. Nei!
Forgjæves Osman kalder ei
Med blodigt Raab fra Ørknen du
Din Broders Haand til Hævnen nu!

Viana — saa Corsaren hed —
Sin Stemme hæver stolt og vred:
Nei, Ali! Ved Propheten, nei!
De Tvendes Død jeg svoer dig ei;
Og Død skal Ingen af dem naae,

Skjøndt Beyens Villie lydes maa.
Men medens Selim fanger her
Zuleima naar hun træder nær,
Skal, bunden hvis han værger sig,
Den anden Slave følge dig
I Baaden til Galeien ud.
Der Ibrahims, vor Herskers, Bud,
Som mig fra Ørknen sendes til,
I Rolighed jeg vente vil.

Saa taler han med harmfuld Hu,
Mens sine Folk han deler nu,
Der har hans Ordre tause hørt.
Den ene Flok, af Selim ført,
Bag Templets Buer træder ind,
Mens Ali med forbittret Sind,
Og pønsende paa Hævnens Daad,
Den anden til den lette Baad
Fra Kysten hurtig fører ned.
Ved Roret vælger han sig Sted.

Men over Toften strakte hen
Sig hviilte nu Vianas Mænd,
Og gyngede af Bølgens Arm
Laae uden mindste Støi og Larm
De tause og forventningsfulde
Om hvad dem Natten bringe skulde.

Ei langt fra Kysten Diet saae
Paa lette Bakker i den blaa
Og stille Taage, Tarez, som
Nu Nattens Dække svæved om,
Saa halvt kun frem dets Mure kom.
Og rundtom Byen, lig en Krands,
Laae smykkede med Floras Glands,
(Der blegned let i Maanens Skjær)
Med Myrther og Orangetræer
De stille Havers lange Hær.
Hvor disse, hen mod Havets Kant,
For Blikket som i Taage svandt,

Steg frem Cypressens tætte Lund,
Der bredte mørk i Nattens Stund
Sig lang og dunkel lig en Flod
Mod Templets knuste Marmorfod,
Og først ved Søilen den sig endte,
Hvis Glands i Natten dobbelt blendte.

Mens nu i Tarez over Alt
Med stille Aande Søvnen faldt,
Zuleima, ved Alonso vakt,
Har iført sig sin lette Dragt;
Og snart er Stadens Muur forladt,
Og dækked' af den stille Nat,
Hvis Slør paa Alles Øine laae,
Igjennem Haverne de gaae. —
See, hvor de hurtig vandre hist,
Hvor sødt fra Myrthens dunkle Qvist,
Hvor fra den gyngende Jasmin
Sig Duften hæver let og fiin.
Et sneehvidt Slør fra Haaret ned

Zuleima over Skuldren gled,
Og skjulte Panden halvt, hvis Saar
Bedækkes af de mørke Haar.
Til Brystets Hvælving fast er trykt
En Vest, med gyldne Blomster smykt.
Let over den hun Pelsen bar,
Der lange, aabne Ærmer har,
Og perlehvide ud af dem
De fine Hænder titted frem. —
Ved Siden Don Alonso gaaer,
Til Knæet ned hans Kaftan naaer,
Og i sit Bæltes gyldne Rand
Dolk og Pistoler bærer han.
En Juppe over Skuldren hang,
Som ved hans lette Trin og Gang
Af Luften hævet flagred hen;
Som naar han standsed sank igjen.

Nu sagtne begge deres Skridt,
Og Don Alonsos Øie frit

Og modigt svæver rundt omkring.
Nu, heftende paa Maanens Ring
Sit Blik, han taler: Friske Duft,
Der bæres af den rene Luft!
Du stiger let fra Havens Træer,
Fra hver en Plante fjern og nær
Imøde Haabets Rosenskjær!
Thi høit som Maanen staaer mit Haab,
Der kalder med sit stærke Raab
Til Havets fjerne Bølger ud.
Glad følger jeg det søde Bud,
Jeg iler snart paa Bolgens Rand
Hjem til mit skjønne Fædreland;
Betaler snart den sidste Gjeld
Til dette Land med mit Farvel! —
Zuleima! o sænk ei dit Blik!
Ei med din Talisman forgik
Vor Lykke; nei! thi Frelsen nær
Os vinker alt bag Skovens Træer.

Ja bag Cypressen vinker den,
(Saa svarer sagte hun igjen)
Det mørke Træ, hvis dunkle Blad
Ved Dødens Aande skilles ad,
Det lokker fra sin stille Krone
Nu ogsaa mig med Haabets Tone.
Thi viid, da Lyset flygtet var
I denne Nat, mig Drømmen bar
Paa sine stærke Vinger frem,
Og jeg var atter i mit Hjem.
Ved Flodens perleklare Rand,
Hvor ud den gaaer i Havets Vand,
Hvis blanke Bølge tidt mig bar
Naar Solens Straale sunken var,
Der laae jeg, klædt i Liliens Pragt;
Thi hvid som Sneen var min Dragt.
Og Alt var stille — Aft'nens Vind
Kun rørte sagtelig min Kind,
Mens over Engen hen den gik.
Da klang en sørgelig Musik,

Og Par ved Par, og Haand i Haand
Jeg skued med bevæget Aand
De fordums Legesøstre drage
Hen imod mig med stille Klage,
Med Sorgens Slør om Haarets Lok.
Nu standsede den hele Flok,
Og bøied' over mig et Skrin
De aabned — Roser med Jasmin,
Med hvide Lilier Myrthens Blad
De hented ud, og skilte ad
De friske Blade; strøede saa
Henover mig, som stille laae
Foruden Livets mindste Tegn,
Den fine, lette Blomsterregn.
Og En af dem — det Adah var,
Som fordum høit jeg elsket har —
Stak mig i Haanden en Bouquet,
Af friske Taarers Dugg begrædt.
Hvad gjør du Elskte? hvisked jeg.
Hvi stæder du til Jorden mig?

Hvi strøer de unge Blomster du
Hen over mig med Taarer nu? —
Da sagte hendes Stemme lød,
Mens let hun sukked: Du er død!
Dit milde Øie aldrig meer
Med Kjærlighed paa Adah seer;
Din Aand til dette Hjertes Qval
Fløi nylig som en Natttergal
Til Lundens dunkle Krone hen
Og vender aldrig meer igjen.
Saa talte hun — da lød en Klang
I Luften — Nattergalens Sang
Høit toned fra den nære Skov
Til Gravens og til Dødens Lov,
Og gjennem Fuglens Klagerøst
Jeg kjendte til min Sorg og Trøst
Min egen Stemme — da forbi
Var Drømmens dunkle Phantasie.

Hun taug — men fast stod hendes Fod,
Thi klart sig just tilsyne lod,
Først nu af hendes Øie seet,
Det høie smekkre Minaret.
Hist paa den frie, aabne Plet
Sig Taarnets Søile hæved let,
Fra hvilken Stemmen kalder skjøn
De Troende til stille Bøn:
Zuleima sænker let sit Knæ,
Og halv i Ly af Buskens Læ
Hun trende Gange hen mod Øst
Til Jorden bøier dybt sit Bryst.
Saa ta'er sin Rosenkrands hun frem,
Hvis Perler, naar hun tæller dem,
Hun sagte rører med sin Mund,
Mens Bønnen hæver Hjertets Grund.

Alonso taus bag hende staaer,
Ved Synet stærkt hans Hjerte slaaer,
Og, tændt af Iver, Vredens Glød

Som Purpur farver Kinden rød.
See Øiet straaler mørkt af Harm,
See mod den Bedende hans Arm
Bevæges; af Zuleimas Haand
Han Perlesnorens gyldne Baand
Med Styrke rev, mens hendes Blik
Forfærdet ham imøde gik.
Nu høit mod Maanens stille Glands
Han slynger op den lette Krands,
Der i en Bue lys og blank
Mod Himlen steg, og derpaa sank
Bag Havens fjerne Skygger ned.
Og nu hans Stemme klinger vred:
Bort med din falske Rosenkrands!
Her er den ægte! Den, hvis Glands
Fra Jord og Himmel straaler skjøn.
Her Verdens Sol, Marias Søn,
Som Lys i Mørket kaster ned,
Fra Korset af, sin Kjærlighed
Til Jordens kummerfulde Hjem!

Ved disse Ord han trækker frem
Sit Paternoster, hvori hang
Et Crucifix, der, gyldent, klang.
Det strækker i Begeistring han
Nu høit mod Nattens lyse Rand,
Mens, Flammer lig, hans Diekast
Ved Korsets Straaler hænge fast. —
Zuleima, mens hun knæler end,
Med Diet løfter mildt sit Sind
Imod Alonsos Læbe, som,
Mens Ordet heftigt fra den kom,
Snart klang som Bøn og snart som Dom:

Zuleima! jeg har holdt min Eed,
Thi skjøndt af Sorgen dybt jeg led,
Berørte dog min Læbe ei
Din falske Tro paa Farens Vei.
Men nu er Faren endt, og snart
Vi vugges af den lette Fart
Paa Bølgerne til Hjemmets Kyst;

Thi lad mig vælte fra mit Bryst
Den Tanke, som min Piinsel var,
Den Byrde, som det længe bar,
Den Smerte, som det næret har!
Sværg her — ved Crucifixet her!
At du, saavist som du har kjær'
Din Sjæl og dette Hjertes Ro,
At du Prophetens falske Tro,
Mens dette Kors du sværger til,
Paa Spaniens Strand forlade vil.
Sværg til Marias lyse Søn!
Sværg til Madonna selv, hvis Bøn
Dit vantro Hjerte luttre skal!
Sværg til de rene Perlers Tal,
Som smykke denne Rosenkrands!
Sværg til hver Helgens lyse Glands!
Hvis Bønner, ved din Lov og Priis,
Dig eengang aabne Paradiis.

Saa taler han — som Lyn hans Blik
Med mod Zuleima heftig gik,
Der, nu af Sorgens Byrde trykt,
Sin Læbe aabnede med Frygt.
Dog mens hun taler, meer og meer
Fra hendes Øie Modet seer
I straalefulde Flammer frem;
Og Læbens Ord, der fulgte dem,
Der først, lig Sukket, sagte lød,
Snart rivende og mægtig brød
Som Stormen frem: Alonso nei!
Nei, denne Eed jeg sværger ei!
Om end jeg turde, vilde dog
Mig Tungen nægte her sit Sprog,
Thi reent af Allahs Kraft forladt,
Den skulde døe og visne brat.
Ja, skjøndt med salig Lyst mig selv
Med hvert et Haab i denne Sjæl
Jeg offred for dit Hjertes Ro —
O, meer end Alt er Hjertets Tro!

Stor Adam er, den første Mand,
Stor Moses — Jesus stor som han;
Den Største dog jeg hænger ved,
Ved Guds Apostel, Mahomed!
Han, Troens Lys! hvis stærke Bøn
Er Skjold og Sværd for Jordens Søn;
Hvis Navn paa Allahs Throne staaer,
Hvis Kraft til Jord og Himmel naaer,
Hvis Aand i Luften farer hen,
De fire Engles store Ven!
Han, som til alle Himle gik,
Og skued alle Aanders Blik;
Han, som har Lysets Vinger seet,
Den høie, hellige Prophet!
Han, som har Livets Stemme hørt,
Da frem for Thronen han blev ført —
Hvem Allahs Haand har selv berørt,
Da han i Natten,klar og høi,
Til Himlen paa Al Borak fløi. —

Tie med den falske Hednings Ord,
Alonso raaber — her paa Jord
Og hist i Himlen, Lysets Havn,
Forbandet er hans frække Navn!
Stands med din Læbes vantro Røst,
Som vækker Vreden i mit Bryst,
Som har tillive Smerten kaldt,
Der la'er mig glemme dig og Alt.
Ja, skjøndt, som intet Andet var,
Du er mit Hjerte dyrebar,
Saa paa min Kjærlighed ei meer
Som paa det Første nu jeg seer.
Din Frelse fra den største Nød,
Lys for din Sjæl i Liv og Død,
For dig paa Jorden Haab og Fred,
For dig i Himlen Salighed
Min Tanke nn kun hænger ved!
Thi sværg — o hør mit Hjertes Bøn!
Sværg til Marias høie Søn,
Til ham, hvis underfulde Ord

Er Hjertets Hvile her paa Jord;
Til ham, hvis Throne hisset staaer,
Hvis Blik som Lynet herligt gaaer
Fra Vesten til det fjerne Øst;
Til ham, som bærer alles Brøst;
Til ham hvis Haand har ene Magt
At sønderbryde Mørkets Pagt,
Som har sin Sjæl i Lænker lagt!
Sværg, sværg til Korset, hvorfra Død
Igjennem Livets Øie brød!
Bøi for den Hellige din Fod!
Knæl for det dyrebare Blod,
Der purpurrødt som Naadens Pant
Fra denne rene Pande randt! —
Du tier? — Sværg — sværg at du troer! —
Du vil ei? — Nu, saa hør mit Ord:
Saa høit jeg elsker dig, at ei
Paa de Fortabtes mørke Vei
Jeg mere dig kan vandre see,
Om end det Værste maatte skee —

Sværg eller døe! — Ved disse Ord
Til Bæltet han med Haanden foer,
Og drog Pistolen frem og holdt
Dens Løb, hvor Døden ruged koldt,
Imod Zuleimas Pande ned.
Saa stod han — brændende og heed
Hans Pande gløded; purpurrød
Frem paa hans Kinder Farven brød,
Og vildt hans Øies mørke Glød
(Et Hjem for alle Aandens Flammer)
Zuleima med sin Straale rammer.

Hun — fæstende sit Blik imod
Hans Øie — knælte ved hans Fod
Med Haanden hævet som et Skjold.
Og, lig en Marmorstøtte kold
Og hvid, hun rørte ei sig meer,
Mens halv bevidstløs op hun seer.
— Nu hørte atter hun hans Ord:
Sværg, at paa dette Kors du troer!

Da frem med Tanken Livet brød,
Da hæves Hjertet i sin Nød,
Da vækkes Sjælen af sit Blund,
Da aabnes let den blege Mund —
Og hør! o sagte hvisker hun:
Ei meer som Gabriel dit Blik
Af Mildhed straaler — nei, det fik
Den dunkle Glands lig Azrael,
Der kalder Sjælen til Farvel,
Og mørk som Eblis nu du seer
Paa mig, hvem ei du elsker meer.
Men jeg — jeg elsker dig! — Ja giv
Mig Døden! Tag kun du mit Liv!
Død bringer ingen Skræk min Aand
Naar brat den kommer fra din Haand.
Nu lukker jeg mit Øie til,
Og før det atter aabnes vil,
Har Nattens mørke Land jeg seet —
Kun dette Suk — saa er det skeet.

Kun denne Bøn — nu har jeg be'et.
Een Allah er, een hans Prophet!

Ved disse Ord sit Øie fast
Zuleima slutted til i Hast,
Og uden mindste Tegn paa Liv
Hun laae som Støtten kold og stiv,
Mens let de korsviis lagte Arme
Bedækked Hjertets sidste Varme. —
Endnu Alonso stille stod,
Endnu han Vaabnet synke lod
Imod Zuleimas Pande ned;
Da — heftig han tilbage skred,
Og mens forvirret rundt han saae,
Som om en Røst han hørte paa,
Han slynged høit mod Nattens Sol
Langt bort i Luften sin Pistol.
Saa stod han taus — endnu hans Blik
Som gjennem Taage dunkelt gik —
Da sank med eet hans Hoved ned,

Og Haandens Flade sagte gled
Let paa Zuleimas Pande hen.
Hun skjælved — da han mildt igjen
Berørte hendes Dies Bryn,
Og atter vaktes hendes Syn,
Og atter løftes hendes Barm,
Og mens Alonsos stærke Arm
Fra Jorden hæver hendes Bryst,
Hun mildt med Blikkets tause Røst
Besvarer alle Læbens Ord;
Dog pludselig til Hjertet foer
Hun med sin Haand, der knuger øm
Det unge Bryst — og lig en Strøm,
Der vælder frem af Fjeldets Skjød,
En Taareflod af Diet brød.
Den strømmed ud og styrted frem
Med slig en Kraft fra Taarens Hjem,
Med slig en Magt, saa fuld og blød,
Som om i Taarer bort hun flød.
Stærkt skjælved hun i Hjertets Nød,

Halv opløst hang hun i hans Arm,
Mens hendes Pande, bleg og varm,
Sig støtter sagte til hans Barm;
Mens lig den trøstefulde Sang
Alonsos ømme Læbe klang;
Mens Diets kummerfulde Blik,
Naar op hun saae, hun stille fik.
Saa stod de fængsled' — var der Lyst,
O var der Sorg i deres Bryst?
Var det vel Uro eller Fred,
Som begges Sjæl nu hænger ved?
Var der et Pant paa Evighed
I dette flygtige Moment,
Som fødes nu — som nu er endt?
— De følte, ak, som et Farvel
Til Jordens Glæde, Livets Held,
Og dog en Lyst, ei forhen kjendt,
Sit Lys i begges Sjæl har tændt.
Thi Troskab Alt som Tro formaaer,
Og hvad kun Hjertet ret forstaaer,

Det ubevidst nu begge veed,
At meer end Tro er Kjærlighed.

*　　　　*　　　　*

Cypressens Lund, som for dem laae,
Nu paa den stille Gang de naae,
Og i de dunkle Skygger ind
De vandre let med sagte Trin.
Ved Mindet hænger begges Sind,
Og begge taug — og intet Ord
Forkynder hvad i Hjertet boer;
Kun Vindens Pust, naar hen det foer
I Suk, der over Skoven lød,
Den lange Taushed stundom brød. —
Saa gik de tankefulde frem,
Men nu sig aabner brat for dem
I Skovens Rand en stille Plet,
Hvorover Taagen spandt sit Net
I Himmellysets klare Glands;
Og frem af Lundens mørke Krands

Paa samme Tid en Tone, blød,
Fra Nattergalens Stemme lød.

Og begge standsed — begge stille
Nu lyttede til Fuglens Trille,
Til Stemmens ømme Fløiteklang,
Der i den milde Nat besang
Med Toners tryllefulde Ord
Den indre Smerte, ak som boer
Ei blot i Menneskenes Bryst,
Ei blot i Fuglens Klagerøst,
Ei blot i Dyrets Skrig, men tidt
Igjennem Luften stormer frit
I Vindens Hyl — og hvis Natur
Er Livet selv, der stedse mindes
Sit frie Udspring, mens det bindes
Til dødelige Formers Muur. —

Og Fuglens Stemme klang ei meer.
Alonso paa Zuleima seer,

Og hvisker let: Paa Tonens Strøm,
Zuleima, mødte mig din Drøm;
Din Stemme var det ei, og dog
Din Læbe har det samme Sprog,
Den samme Lyst, den samme Qval,
Som hist den dunkle Nattergal.
Men du er taus — O Duebryst!
Siig, at du glemme kan — at du
Alonso elske kan endnu! —
O tie ei meer! O Fløiterøst!
Luk op din Læbe til min Trøst!

Zuleima sukker: denne Sang,
Som nu fra Lundens Blade klang,
Den samme har i Nat jeg hørt,
Da jeg til Hjemmet hen blev ført.
Det var den samme Melodie,
Som Fuglens Stemme smelted i,
Som end i Drømmen til mig naaer.
Men skjøndt mit Øie ei formaaer

At trænge gjennem Fremtids Slør,
Saa veed jeg dog, at hvis jeg døer
Før dig, vil som en Fugl min Aand
Med Vingen sprænge Dødens Baand.
Om dig den svæve vil, og see
Med Fryd din Lyst, med Sorg din Vee.
Den, løst fra Lænken, stærk og fri
I Nødens Stund vil staae dig bi;
Den dig paa Jord forlader ei,
Men følger paa den sidste Vei
Din Sjæl, naar Livets Blik er lukt,
Og Natten vinker dig til Flugt.
Her er min Haand! det stærke Pant,
Som ved din Kjærlighed du vandt;
Og fordred Skjæbnen denne Haand
Som Troskabstegnet af min Aand,
Jeg gav den gjerne — Skil den fra
Min Arm! Hør om jeg klager da,
See om mig træffer Smertens Piil,
See om paa Læben døer mit Smiil,

Naar for din Lykke og dit Held
Jeg siger denne Haand Farvel. —

Den rakte Haand Alonso ta'er.
Det ømme Tryk er alt hans Svar,
Mens nu af Skovens dunkle Lund
De traadte frem ved Templets Grund.
— See, det er Nattens sidste Stund.
Paa Himlens Skraaning Maanen hang,
Fra Søens Bølger Larmen klang,
Mens frem fra Havet Vinden gaaer
Og løfter let Zuleimas Haar.
Ømt mod Alonso bøiet staaer
Hun taus paa Kysten, medens han
Nu Baadens Mandskab raaber an:
Halloh! — Halloh! fra Baaden op
Nu lyder hen ad Bølgens Top,
Og flyver gjennem Luften hen.
Halloh! fra Skoven høit igjen
Som Gjenlyd klang. — Alonso seer

Viana hist, hvem høit han be'er
At lægge Baadens Side til,
Da nu han den bestige vil.
Saa over Broens hvide Steen,
Fulgt af Zuleima, ud han treen,
Og begge fra den steile Rand
Beskue nu det dybe Vand,
Hvor Baaden, dækket af sit Skjul,
Sig sagte gynged lig en Fugl. —

Paa Baadens Reling let sin Fod
Alonso sætter, mens imod
Zuleima hist paa Stenens Top
Sin Arm til Hjelp han strækker op.
Hun løfter alt fra Stenens Grund
Sin Fod — et Skridt kun mangler hun,
For som en Byrde let og varm
At fanges af Alonsos Arm —
Da — bort fra Broen Baaden gled.
Hun seer Alonso styrte ned

Paa Toften, mens i Kamp han stred
Fortvivlet med Corsarer, som
Fra hver en Kant imod ham kom.
Hør, hør hans Raab! hans vilde Skrig,
Mens nu hans Öie vender sig
Imod Zuleima, medens fast
Han surres til den stærke Mast;
Mens Baaden alt med heiste Seil
Nu knuser Bølgetoppens Speil.
Der seiler den — Zuleima staaer
Forladt paa Stenen — hendes Haar
I Vinden flyver; hendes Arm
Mod Baaden strækkes som i Harm;
Lig Stormen flyver hendes Barm,
Mens Læbens jammerfulde Skrig
Med Luftens Toner blande sig.
Da vender Blikket halvt hun om —
Og see, af Templet ud der kom
En væbnet Flok af Selim ført,
Som fra sit Skjul har Alting hørt.

Hen imod Broen skrider den,
Og alt er nær de vilde Mænd —
Da — skue Zuleima! Pels og Slør
Og Vest paa Stenen rundt hun strøer;
Seer med et Smiil nu stolt omkring —
Nu hæver hun sin Fod til Spring —
Nu begge Arme — lukker til
Nu Øiet, som ei skue vil
Den vaade Grav for Dødens Brud,
Der styrter nu i Havet ud. —

Et Øieblik Alt stille var —
Dog nu hun Dybet skuet har.
Nu op en Bølge hende bar,
Der skjælvende sig hviilte tryg
Paa Bølgens skumbedækte Ryg —
See, Læben kysser Perlens Hjem,
See, Armen roer med Lethed frem,
See hendes Blik — hun fæster dem
Paa Baaden nu, der krydse maa,

Før til Galeien den kan naae.
Mod Vinden gjør den korte Slag —
Nu alt den vender — nu den bag
Zuleima er, der knuses kan
Af Kjølens jernbeslagne Rand,
Hvis ei hun Stavnen hurtig skyer —
Dog nei! Forbi alt Baaden fly'er,
Men hurtig som et Lyn hun greb
I Jollens Flugt det tynde Reb,
Der ned fra Rorets smalle Stang
I Havets lette Bølge hang.
Fast holder hun — den anden Haand
Hun som det trygge Frelsens Baand
Om Baadens høie Reling slaaer.
— Skue hendes Øie nu, der gaaer
I Frygt til Ali, medens Skræk
Forstened reent de skjønne Træk,
Mens hendes blanke, sorte Lok,
Som Natten om en Marmorblok,
Omkring de hvide Kinder faldt.

Hør hendes Røst, til Livet kaldt
Af Dybets Grav, for hvad hun led
Om Naade og Barmhjertighed
Nu ydmyg trygler, medens Graad
Nu farver Blikkets Stjerne vaad,
Der skjælvende ved Ali hang.

Dog Alis vrede Læbe klang:
Bort med din Haand! Til Dybet gaae,
At Osmans Sjæl sin Hævn kan faae!
Ved disse Ord sit korte Sværd,
Som just paa Toften laae ham nær,
Han griber, og afhugger brat
Zuleimas Haand, der nu forladt
Af Armens Kraft i Havet ned,
Ak, under Jammerraabet, gled.
Selv sank tilbage hun — en Flod,
Der strømmede med dunkelt Blod,
Der fulgte hende purpurrød,
Ustandset frem af Armen brød. —

Dog dette Hug blev Alis Død;
Thi da fra Masten Sværdets Daad
Alonso saae, lig skjørest Traad
Han sønderrev det Baand, som fast
Ham knytted til den stærke Mast.
Fortvivlelsen ei Grændser veed:
Som Stormen styrter Alt han ned,
Som Lynet flammende og vred
Han Sværdet rev af Tyrkens Haand —
Et Skrig — og op fløi Alis Aand,
Mens ned i Bølgen, lys og blank,
Hans turbanklædte Hoved sank.
Saa styrtede Alonso ud,
At dele Graven med sin Brud,
Til hvem han naaede, just som Død
Frem af det klare Øie brød;
Just da forgjæves meer hun stred,
Just da i Bølgen hun sank ned.

Og fulgt af Havets vilde Larm
Han roede med sin høire Arm;
Han slynged bøiet som et Siv
Den venstre om Zuleimas Liv,
Og over Bølgens hvide Top
Han holdt det trætte Hoved op.
Hun hvilede den fagre Kind,
Saa bleg som Vintermaanens Skin,
Imod hans Skulder taus og øm,
Mens Haarets lange vaade Strøm
Hen over Havet dunkel randt,
Lig Sorgens svævende Gevandt;
Mens frem af Armen Blodet flød
Og farved Vandets Flade rød;
Mens hendes Bryst blev mere koldt,
Da fast og fastere han holdt.
Halvt hendes Oie lukket var,
Og Læberne gav intet Svar,
Naar Don Alonsos milde Røst
I sagte Toner sendte Trøst —

Ei Trøst! Kun Suk og disse Ord:
Endnu et Blik paa denne Jord!

Endnu er Livets Lys ei slukt,
Endnu er ei hans Øie lukt,
Endnu begraver Havet ei
De Trætte paa den vaade Vei.
Endnu ei Bølgen slugte dem,
Endnu med Armen roer han frem
Med Dødens Smerter i sit Bryst
Imod den fjerne, dunkle Kyst —
Da hæver bagved begge sig
En Bølge, Taarnets Høide lig,
Mens lig den dybe Dødningsang
En Brusen over Havet klang.
Og Bølgebjerget frem sig ruller;
Det naaer alt til Zuleimas Skulder,
Og som en Grav for tvende Liig
Det dybe Svælg nu aabner sig —
Da høres endnu et sagte Skrig,

Da over Vandet man end dem seer -
Men da tilbage Bølgen synker,
Da Havet glatter de store Rynker,
Og Fladen med Skummets Støv besneer:
De saaes ei meer — de var ei meer.

*   *   *

De var ei meer — men over Havet gik
En stille Klang, lig Strengenes Musik,
Naar Luftens Vinge Aeolsharpen rører;
Det er, som Vinden gjennem Natten fører
De sidste Toner af de Dødes Aand,
Mens ind til Kysten drev Zuleimas Haand.
Hvor Land og Hav paa Sandets Bred sig møder,
Den træt sig hviler — ak, endnu den bløder,
Endnu af Lilien springe Roser ud.
Et Elskovspant fra Dødens unge Brud,
Hvis fagre Blik paa Havets Bund sig lukked,
Af Landet baaret, og af Bølgen vugget,

Den gynges sagtelig paa Sandets Grund.
Saa taler høit den med sin stumme Mund:
En større Kjærlighed ei Jorden kjender,
End den, at gi'e sit Liv for sine Venner.
En større Tro i Verden aldrig var,
End den Zuleima i sit Hjerte bar.
— See hvor den hævet nu paa Strømmen driver,
Lig Mindet, der naar Glæden døer forbliver,
Og svulmende af Hjertet gynges let.
See hvor af alle Bølgerne begrædt
Den kastes nu paa Landet op, og dugger
Med Blodet Jorden, mens den halv sig lukker. —

Hos undertegnede Forlægger faaes følgende Skrifter af samme Forfatter:

Kjærlighed ved Hoffet, Skuespil i fem Akter.

Dandserinden, et Digt i tre Sange. Anden Udgave.

Amor og Psyche, et lyrisk Drama. Anden Udgave.

C. A. Reitzel.
Store Kjøbmagergade Nr. 6.

650






LIBRARY OF CONGRESS

0 020 517 483 7